

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2016. december 15.
(csütörtök)**

Földvári Tibor

AZ ÚR JELENLÉTÉBEN

Énekek: 624; 89,1-7.

Lekció: Zsoltár 17

Alapige: Zsoltár 17

Dávid imádsága. Hallgasd meg, Uram, az igazságot, vedd észre könnyörgésemet, figyelmezzél imádságomra, mely nem jó csalárd ajakról. A te orcádtól jöjjön ki ítéletem, a te szemeid hadd lássanak igazat. Megpróbáltad az én szívemet, meglátogattál éjjel; próbáltál engem, nem találtál semmi rosszat; ha tán gondoltam is, nem jött ki a számon. Az emberek cselekedeteinél a te ajkad igéjével vigyáztam az erőszakosnak ösvényeire. Ragaszkodtak lépteim a te ösvényeidhez, nem ingadoztak lábaim. Hívtalak én, mert te felelhetsz nékem, Istenem! Hajtsd hozzám fülédet, hallgasd meg az én beszédemet. Mutasd meg csudálatosan a te kegyelmedet, a ki megszabadítod jobboldal a te benned bízókat a támadóktól. Tarts meg engemet, mint szemed fényét; szárnyaid árnyékába rejts el engemet. A gonoszok elől, a kik pusztítanak engem; ellenségeim elől, a kik lelkendezve vesznek körül engem. Megkövéredett szívöket elzárták, szájjakkal kevélyen szólnak. Körülvettek most minket mentünkben; szemeiket ránk szegzik, hogy földre terítsenek. Hasonlók az oroszlánhoz, a mely zsákmányra szomjaz, és a rejtekhelyen ülő oroszláncölýökhöz. Kelj fel, oh Uram! Szállj vele szembe, terítsd le őt, szabadítsd meg lelkemet a gonosztól fegyvereddel; az emberektől, oh Uram, kezedd, a világ embezeitől! Az ő osztályrészük az életben van; megtöltötted hasukat javaiddal, bővölködnek fiakkal, a miők pedig marad, gyermekeikre hagyják. Én igazságban nézem a te orcádat, megelégszem a te ábrázatoddal, midőn felserkenek.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, a kegyelemről mindig öröm énekelni, mert eszünkbe juttatja, hogy milyen nagy szabadítást vittél végbe Jézus Krisztus által. Köszönjük, Urunk, hogy nemcsak az örök életre nézve tartott meg, tart meg a kegyelem, hanem ahogy énekeltük is: földi életünk minden napján. Megvalljuk, hogy az adventi időszakban is van, amikor sürget a munka, sok a feladat, olyan könnyen el tud a lelkünk is fáradni, de köszönjük, hogy a te kegyelmed akkor is elég. És áldunk, Urunk, az adventi örömhírért, hogy minden nap várhatjuk az Úr Jézust. Köszönjük, hogy ezért lehet örökre elég a kegyelem. Áldunk téged, ha esetleg még ma este eljön. Köszönjük, hogy készen lehetünk.

De azt is tudod, hogy naponta szükségünk van a te kegyelmed azon megnyilvánulására is, hogy szólsz hozzánk. Ma is te szólj! Amit mondasz, azt hadd merjük elhinni, akarjunk és tudjunk aszerint élni, hogy azok is, akik még nem ismerik ezt a kegyelmet szeretteink, szomszédok vagy munkatársak közül, elfogadhassák, hogy ne hogy elveszenek örökre, hanem nekik is örök kegyelem lehessen. Köszönjük, hogy az Úr Jézus halála, feltámadása győzelme bárkinek örök üdvösséget jelenthet. Kérünk téged, Urunk, könyörülj meg rajtunk, könyörülj meg azokon, akikhez mehetünk majd a te igéddel.

Ámen.

Igehirdetés

A köszöntés igéjében és ebben a zsoltárban is hallottuk ezt a képet, hogy szárnya árnyékába rejt el az Úr. A neten több olyan képet is találtam, ahol látható, amit Mózesék még annak idején a pusztai körülmények között is saját szemmel tekinthettek meg, hogy a sasmadár ül a fészkében és ott van a kis fiókája vagy fiókái, és csakugyan kiterjeszti a szárnyát, hogyha esetleg melegen tűz a nap, vagy vihar van, eső van. Csakugyan a kis sasfiókák a fészekben a sasmadár szárnyai árnyékában pihenhet. Teljesen védetlen a fiókák ilyenkor ebben az időszakban a környezet veszélyeitől, de mégis nyugodt helyzetben, állapotban lehet.

A 17. Zsoltár feliratában is olvashattuk, hogy az ellenségtől való szabadítást kérő egyéni imádság, de természetesen a közösség számára is bátorítás, hallottunk itt többes számú igéket is. Mindenképpen fontos tehát: körülveszi az ellenség, körbekerítette, mint az oroszán. Átérzi ennek a támadásnak a súlyát éjjel – és éjjel különösen nehéz, amikor sötét van, mert akkor támadhat a gonosz –, szóval nem egy könnyű időszak, nem egy könnyű élethelyzet, de a zsoltáros kiált Istenhez.

Az egész zsoltárból sugárzik, (mintha bírói tárgyaláson lenne) azok a kifejezések, amik itt szerepelnek, mind-mind az isteni igazságot kérik, ezért

kiállt. Megszemélyesítve hallottuk az első versben is: „Hallgasd meg, Uram, az igazságot...” Nem az igazat. Az igazságot. Ennyire áthatja a zsoltárost – és Dávid is lehetett a szerző természetesen, én majd szeretnék így is utalni rá mindig –, tehát teljesen áthatja Dávidot ez az egész helyzet, az igazságos bíróra vár, hogy cselekedjen.

Az ragadott meg, hogy az ellenségről, akik miatt elvileg ő ezt az egész imádságot elmondta, csak a 9. verstől kezdődően olvasunk. Egészen másról beszél előtte. Sőt, amikor az ellenségről is beszél, akkor sem őrájuk fókuszál, hanem akkor is az Úrra. Ítéletet vár, ítéletért kiállt, de közben a saját maga ítéletét is odaviszi, mikor önvizsgálatot kér az Úrtól. Tehát nem is annyira az ellenség az izgalmas kérdés neki, hanem hogy milyen az én helyzetem az Úr jelenlétében, az Úr szemei előtt milyen vagyok. Aztán elmondja azt is, hogy az Úr szemei előtt milyen vagyok, hogyha azt tudom, hogy kicsoda ő az én számomra is. És ezután kerül sor arra, amikor elkezd ecsetelni, hogy tehát akkor az ellenségekkel... Ellenségekről, először is, az ellenségekről hogyan gondolkozzam, aztán az ellenségekkel kapcsolatban mit kérhetek, illetve mit tesz az Úr.

Ezt a zsoltárt sokféle formában fel lehet osztani. Az egyik kommentáríró felosztása nekem nagyon tetszett: az első öt verset fogta egybe, amikor magáról szól az Úr jelenlétében. Aztán a 6. verstől kezdődően a 12. versig, amikor az ellenség is már bekerül a képbe, de még csak imádságban elmondva. Aztán az imádságban említett ellenség, imádságban leleplezett ellenség ítéletét is kéri a 13-15. versig. Ezt a felosztást én követem is valamennyire, de a hangsúly végig azon lesz, hogy az „Úr szemei előtt”. A sasfióka, a sasmadár szárnyai árnyékában, és így hogyan kiált, hogyan kér a hívó ember, Dávid is.

Fontos tehát, hogy az igaz ember kiálltása az Úr előtt. A kiáltás szót most folyamatosan használtam, mert az a kifejezés van itt, ami a segélykiáltás szava, amikor olyan nehéz élethelyzet is lehet, és olyan kemény támadás, hogy nincs is idő mást mondani, meg nincs is erő sem mást mondani csak egy segélykiáltást. Ezt a szót használja Dávid, amikor elkezdi imádkozni.

Ott van az isteni bíró jelenlétében, de ez az isteni bíró számára nagyon személyes és nagyon közel van hozzá, hiszen ezt mondja: Uram. Használja a Jahve kifejezést, ami emlékszünk, abban az időben annak számított, ami nekünk az Úr Jézus személye. Mindenképpen az ellenségről akar majd beszélni, de itt az első gondolatban ezen van a hangsúly, olyan megdöbbenő, hogy amikor ítéletet kér, akkor először magára gondol.

Több kifejezéssel is jelzi, hogy őneki a beszéde is, a cselekedetei, a tettei is az igaz embernek a tetteit, cselekedeteit igazolják. Próbálja meg az Úr őt. Tesztelje le az Úr, hogy valóban ilyen-e. S mivel éjjel könyörög, ami-

kor valóban nehezebb szokott lenni még a hívó embernek is a lelki állapota, hogyha átérzi az időszaknak, az éjszakának meg az élethelyzetének a terhét, súlyát, amikor kiáltás jön a legszívesebben a szájából imádságában, mert a gonoszok támadnak, vészhelyzet van, veszélyhelyzet, de akkor is először önmagát akarja tisztázni az Úr előtt.

Azt mondja itt az első pár versben: „A te orcádtól jöjjön ki ítéletem, a te szemeid hadd lássanak igazat.” Itt hadd jegyezzem meg – ez a 2. vers –, hogy a 15. versben is az „Úr orcája” kifejezés jön elő: „Én igazságban nézem a te orcádat, megelégszem a te ábrázatoddal, midőn felserkenek.”

Látszik tehát, hogy az Úr jelenlétében tudja magát, és az Úr orcája az az Úr közelségét jelzi, és ez egyfajta keretet is jelent az egész imádságában. Végig az Úrra fókuszál. De itt az Úr orcája, jelenléte az én igaz voltomat vizsgálja meg. És kiderül, hogy feddhetetlen. Emlékszünk, hogy Isten maga dicsekedett a sátán előtt is Jób feddhetetlenségével, hogy: – Láttad-e, hogy ő milyen? Dávid zsoltáríró ugyanezt a lelki állapotot éli meg. Nem azért vagyok nehéz helyzetben, mert vétkeztem volna, és most jön az ítélet következménye, hogyha a bírák korára gondolunk.

Emlékszünk, a bírák korában éppen az volt a baj, hogy nem volt király Izraelben és mindenki azt tette, ami jónak látszott az ő szemei előtt, tehát a szabadoság érzése, gondolata, tettei. Dávid maga király már, de jaj nekem, hogy ha esetleg királyként én nagyon lazán élek, nem igaz ember vagyok, hanem (i-betű nélkül) gazember. Akkor jogosan jöhetne az ellenség. De most itt nem erről van szó. Nem azt jelenti ez, hogy büntelen – ez is most emlékeztetőül hadd hangozzék újra. Az igaz, az nem azt jelenti, hogy büntelen, hanem azt jelenti, hogy a bűnösnek milyen szeretetkapcsolata van a mindenható, szerető, kegyelmes és szent, bíróként is ítélő Istennel. Mert ezzel az Istennel szövetségi viszonyban van.

Gondoljunk arra, amikor Dávid itt ezt mondta, hogy a te ajkaid igéje és az ő ajka kapcsolata, hogy még a beszédem is milyen, még az is jelzi, hogy milyen vagyok. De ne felejtjük el, hogy azért Dávid még mielőtt a szó szoros értelmében király lehetett, nem is súlyos támadás közepette, hanem csupán az igazságérzetében ért támadás miatt annyira megharagudott Nábálra, akinek őrizte a juhait, és szeretett volna ajándékot tőle kérni juhnyírás idején, hogy a barátaival, katonatársaival elindul, hogy még a kutyákat is kiirtja Nábál családjában, birtokán, mert hogy jön ő ahhoz, amit tett. Ezt ő ki is mondja, és vehemens indulattal, haraggal a maga igazáért és a sértettsége miatt megy, tehát a szavai és a tettei is tükrözik, hogy most mennyire nem igaz ember, hanem mennyire gazemberként viselkedik látszólag. És jön Nábál felesége, Abigail, és amikor megszólal az Úr szava Abigail száján keresztül, Dávid azonnal lelepleződik, és tudja, hogy most őt az Úr tartotta vissza. Elvileg joga lett volna mindazt megtenni,

amit, de őneki nem az elvi kérdések, meg a maga igaza, hanem az Úr igazsága a fontos.

Feddhetetlen tehát, amikor kiállt Dávid az ellenség miatt. Beszélnie kell az Úr jelenlétében a maga személyéről, a maga bűnös voltáról, de nem bűnközpontú, mint ahogy a Jób barátai próbálták meggyőzni a barátjukat, hogy: – Te biztos azért vagy ilyen állapotban, mert vétkeztél. Ez a bűnközpontú önmarcangoló gazság gondolata. Még imádságban is akár. Az igaz ember igazsága pedig: tudja, hogy bűnös vagyok, de az Úr jelenlétében vagyok, és tudom, hogy az Úr kicsoda, és az ő szövetségi hűsége a biztosíték arra, hogy én hozzá tartozhatom, és ő tart meg, és őérte és őáltala lehetek feddhetetlen.

Milyen tehát ez az Úr, akihez tartozik Dávid, az igaz hívó és az Úr népe? Itt van szó a második gondolatban, és most már minősítetten a 6. verstől kezdődő részre fókuszálva, hogy ez az Úr csakugyan az a valaki, akinek a szárnyai árnyékában tudhatja Dávid is magát. Tulajdonképpen azok a kifejezések, amiket itt használ a zsoltáros, miközben beszél, nagyon sokszor találhatók az egész eddigi üdvtörténeti leírásban, és a Zsoltárok könyvében is többször előjön. Nagyon ismerős kifejezések. Elég, ha csak arra utalok, hogy itt van ez, hogy Úr vagy Uram, ott van a „szeme fénye”, „szárnya árnyéka”, „jobb keze cselekedete”. Illetve az is, amikor Károli így fordította: „mutasd meg csudálatosan a te kegyelmedet”. Mutasd meg csudálatosan a te kegyelmedet.

Ezek a kifejezések mind-mind azt írják le, hogy az Úr az, aki az üdvtörténet során szólt és cselekedett, és mindig is ez az Úr volt az én Istenem, a mi Istenünk. A 6. verstől kezdődő szakaszrészben már ott lesz a 9. vers, ahol az ellenség is előjön. De jelzem, hogy a 6-9. versig minősítetten csak az Úrról beszél. Maga és az Úr kapcsolata, azután pedig nem soká rátér most már az ellenségre. Még csak imádkozik valamilyen értelemben velük kapcsolatban, aztán majd kéri is a szabadítást, de mielőtt az ellenséget bemutatná, előtte az Urat mutatja be. Ennyire Istenre fókuszál.

Az Úr kifejezésnél újra mondjuk ki, amikor Isten Úrként mutatkozik be Mózesnek, és utána mindig bárkinek is, akkor a hangsúly azon van, hogy ő beteljesíti azt az ígéretet, amit még az ősatyáknak is mondott, sőt, amit még a sátánnak mondott legelőször, a sátánnak rossz hírként, Ádámnak, Évának örömhírként, hogy az asszony magva majd a kígyó fejére tapos. Az az Úr, aki teremtett, aki a bűnesetben meghirdette a kegyelmet, ez az Úr az ősatyákon keresztül Dávidig mindig is Úrként viselkedett. Csak az ősatyák nem ismerhették annyira ezt az Istent, aki már be is teljesíti az ígéretet.

Benne van a szabadítás gondolata is az Úr névben. Hiszen a Vagyok, aki vagyok azért lett Isten ilyen módon megnevezve, ő magát ilyennek mu-

tatta be, hogy majd így mutass be engem a népnek, mert én most már szabadítok, mert viszlek be benneteket az ígért földjére. Dávid számára is, amikor elhangzott, hogy neki milyen családot épít Isten, ott is Úrként jelzi, és Dávid tudta, hogy az Isten ígérete be fog teljesedni. És most gondoljunk arra, amikor Dávidot már az Úr fölkenete királynak, és például a támadó, támadók, Saul és a hadsereg, és Dávidnak bujkálnia kell. Számos zsoltár szól arról, hogy Dávid hogyan élte meg ezeket a nagyon nehéz helyzeteket. Pedig már az Úr ígérete be is teljesedett látszólag, hiszen már fölkenet királynak, csak még a hivatalban levő király meg a hadserege nem engedi ezt, pedig az Úr már engem akar királynak.

Az Úr tehát, aki hűséges a szövetséghez, aki jelen van az övéi életében, és az ő ígérete akkor is beteljesedett Dávid számára is, amikor még a láthatókra nézve nem minden mutatta és igazolta ezt. De az Úr az Úr maradt.

Az a kifejezés pedig – „mutasd meg csodálatosan” – az újfordítású Bibliánkban egy picit más formában olvashattuk, és ahogy megnéztem az ősi szöveget, kétféle állítmány szerepel a jelenleg rendelkezésre álló kéziratokban, de mind a két állítmány tulajdonképpen egy gondolatot akar megerősíteni. Ezt csak azért hozom ide a testvérek elé, mert a magyar fordítású Bibliában olvashatunk másfajta jelentést, de az üzenet szempontjából egy a gondolat. Az egyik állítmány így fordítható, hogy elválaszt, megkülönböztet. És így valamiről kiderül, hogy fontos, csodás. A másik állítmány pedig ebből a jelentéslehetőségből továbbfejlesztve, ahogy Károli is fordította: valamit megmutat, kijelent, de csodásan, megkülönböztetett módon. Kijelent, megmutat valamit, ami elválasztott az Úrnál.

Hadd mondjak egy nagyon szép példát, hogy így a jelentések hogyan egészítik ki egymást a bátorításra nézve. Amikor Sára nevet, mert hallja, mert kihallgatja a férjét, Ábrahámot és az Úr beszélgetését, és nevet azon, hogy hány éves korában lenne neki gyermeke. Az Úr pedig megkérdezi Ábrahámától, hogy miért nevetett Sára. És az Úr ott jelenti ezt ki, hogy: „Vajon van-e lehetetlen az Úrnak?” Ez a van-e lehetetlen, ezzel az állítmánnyal van kifejezve, ami az egyes kéziratokban így szerepel: van-e túl csodás az Úrnak. Túl csodás, túl nehéz és innen a lehetetlen gondolat. Izsák születése ígérete. Közvetlenül ott van előtte már Sára és Ábrahám, hogy nem soká megszületik, csak az Úr még mindig meg akarja erősíteni: és van-e túl csodás az Úrnak, ami lehetetlen?

Dávid életében: „mutasd meg csodálatosan a te kegyelmedet”. Azaz jelentsd ki, Uram. Igazold a te tetteidben azt, amit eddig is igazoltál mindvégig. Itt pedig a kegyelem szó szerepel, a hűség. Megint a szövetségi hűség, kegyelem, jóindulat Isten tulajdonságaként. Mózesnek is így mutatkozott be Isten, amikor megmutatta a dicsőségét. Aztán a szabadítás szava, amit mi magyar néven főnévként, illetve személynévként így ismerünk,

hogy Jézus. A szabadítás tipikus igéje. És még egy hangsúlyos példa. Ebben a zsoltárban is újra és újra felragyog az az egyiptomi szabadulás képe, minősítetten a vörös-tengeri átkelés. Olvassuk majd el a Mózes 2. könyve 15. részét, hogy milyennek mutatja be az Urat, milyennek mutatja be az Úr jobb kezét, az Úr kezének a hatalmát. Ugyanezek a kifejezések. Dávid az Úr nagy szabadítására emlékezik és emlékezteti magát, miközben készül kiáltani az ellenség miatt. Isten tehát az, aki.

S ami még nagyon fontossá lett mindezek mellett az üzenetben, hogy elmondja, hogy az Úr jobb keze mire képes, mit tett, mit készül tenni vagy mit tehet, és elmondja, hogy emögött viszont az van, hogy az Úr szeme fénye, illetve az ő szárnyai árnyéka. A 7. versben: „Mutasd meg csudálatosan a te kegyelmedet, a ki megszabadítod jobboldal a te benned bízókat a támadóktól.” És a 8.: „Tarts meg engemet, mint szemed fényét; szárnyaid árnyékába rejts el engemet.” 7-8. versek, úgy az egész zsoltár közepén egyébként.

A szárny árnyéka, illetve a szeme fénye kifejezés egy nagy képben összpontosul a Mózes 5. könyve 32. részében. Sokszor hallottuk áldásigeként is, amikor Mózes készül elköszönni a néptől, mert őt már az Úr nem soká viszi haza, és bátorítja a fiak és unokák nemzedékét, és a 10-11. versekben így szól: „Pusztta földön találta őt, zordon, sivatag vadonban; körülvette őt, gondja volt reá, őrizte, mint a szeme fényét; mint a fészken felrebbenő sas, fiai felett lebeg, kiterjeszti felettök szárnyait, felveszi őket, és tollain emeli őket.” Itt a sasfiókák már szárnyalni tanulnak, ezért van ez a kép, hogy a szárnyalni tanuló sasfióka, amikor elfárad, akkor nem tud repülni, tehát zuhanni kezd, de a sasmadár alárepül és fölveszi a tollaira. A szárnya árnyéka pedig, amikor a sas még annyira kicsi, hogy repülni se tud egyáltalán, tehát minősítetten ott kell lenni nagyon közel a szülőmadárnak. De ami lényeg, hogy milyen volt az Úr az egyiptomi szabadulás, az egyiptomi tartózkodás (előtte), illetve utána a pusztai vándorlás során. Szeme fénye, szárnyai árnyéka.

De közben a 9. verstől beszélni kell arról, hogy itt van az ellenség. Akikről megint nagyon fájó mondatokat mond. Az ellenségnél is hallottuk a szeme kifejezést. Ott vannak körülötte, mint az oroszlán, oroszlánok, tehát többen vannak. Gondoljunk egy oroszlánfalkára, amelyik éjszaka körbeveszi az áldozatát. Már kiszemelte azt az egyet, lehet, hogy éppen egy kis gnú, mondjuk, és ma már a National Geographic meg a hasonló témájú természetfilmekben lehet látni, hogy körbeveszik, és készülnek elkapni, valamelyikőjük majd ugrik, aztán a többiek is mennek. Figyelik a szemükkel, és már az utolsó pillanatokban vagyunk. A zsoltáros így érzi a támadók, az ellenség támadását és veszélyét. Ennyire közel érzi magához. Tudja, hogy ha nem lesz megoldás, akkor nekem végem van,

mert az ellenségnek olyan nagy sikerei vannak, és én vagyok a kiszemelt áldozat.

Mikor azonban ilyennek mutatja be az ellenséget, vagy ilyennek látja, előtte már elmondta: de én az Úr szárnya árnyékában vagyok. Tehát mint-ha egy kis sasfióka láthatná, hogy ott vannak körülötte a sok vadmadár, milyen veszélyesek, milyen szörnyű az egész környezet, mert tűz a nap és hatalmas vihar van, de valakinek a szárnya árnyékát is látom, mert ott vagyok mögötte.

Ezért fontos ebben a zsoltárban, hogy végig az Úrra fókuszál. És amikor kiált. És testvérek, ha mi ismerjük azt, hogy van különbség az imád-ságainkban aközött, hogy úgy általánosan imádkozom, mert vannak azért nehézségek is, és olyan jó elmondani az Úrnak, de amikor már kiáltok is, mert nagyon nagy a baj, és nagyon kell az Úr jelenlétének a tudata, segítsé-ge. Ez a zsoltár ezt mutatja be, hogy a hívő ember és a hívő közösség, ha az Úrra figyel teljes mértékben, akkor mit él át. Szeme fénye, szárnya ár-nyéka.

Eszembe jutott Elizeus és a szolgálja története, akik Dótán várában tar-tózkodnak, és az ellenséges király megy, hogy elfogassa Elizeust, mert Eli-zeus elmondta, hogy hol akar támadni az ellenség, és Izrael királya min-dig védekezni tud, és egy elitsapatot küld, hogy elfogják őket. Amikor a szolga reggel fölkel és kinéz a várfal mögül, látja, hogy ott az ellenség, kör-be van véve az egész város, vár. Elkezd jajgatni: – Jaj, jaj, édes uram, most mi lesz? Elizeus pedig megnyugtatja, hogy: – Ne félj, mert többen vannak velünk, mint ővelük! De még mindig jajgat a szolga, és akkor Elizeus imád-kozik, hogy: – Uram, nyisd meg a szemét, hadd lásson! Akkor az Úr meg-nyitotta a szemét, és akkor látta a szolga, hogy igen, ott vannak az ellensé-ges katonák, de mögöttük, fölöttük, ott a vár meg körülöttük, Elizeus körül ott van a láthatatlan világ hadserege. Sokkal nagyobb sereg, mint az ellen-ség. Mikor látja a szolga, akkor már nem jajgat. Amíg nem látta a láthatat-lant, addig jajgatott.

Ez a történet azért beszédes, mert itt a zsoltáros nem angyalokról be-szél, akik ott vannak hatalmas sereggént, hanem azt mondja, hogy az Úr szeme fénye és az Úr szárnyai árnyéka. Nem követeket küld, hanem ő ma-ga jön. „Nincs olyan, mint a Jesurun Istene, aki az egeken száguld segít-ségedre dicsőségében a felhőkön.” – mondja szintén Mózes az 5. könyv 33. részében. Ez már Mózes utolsó szavai részeként, legalább is a leírásra te-kintve.

Itt vagyunk adventben. Mi azt az Úr Jézust várjuk vissza, aki Úr, aki megmutatta csudálatosan a kegyelmet. Most lehetne sorolni mindazt, amit Jézus tett és elvégzett. Az Úr Jézusnál is igaz, hogy szeme fénye az ő ben-ne bízók, meg szárnya árnyéka. Így emlékezzünk most, hogy a Gecsemáné

kertben a mennyei Atya szeme fénye az egyszülött Fiú, de ki kell mondanivalót, hogy inkább ő vesszen, mint a bűnös. Illetve az Úr Jézus szeme fénye, szeme fényei, az övéi, akiket mindvégig szeretett – olvastuk János 13-ban. De a Gecsemáné kertben az Úr Jézus a szeme fényei miatt vállalja azt, amit vállal.

Azután éppen a Gecsemáné kertben van az a mozdulat is, hogy azt mondja az őt elfogóknak, hogy: – Ha engem akartok, akkor őket engedjétek el! Védi, védi a tanítványait, nem engedi, hogy őket bántsák. Pedig a tanítványok nagyon megijedtek.

A Márk evangéliuma 14. részében pedig olvashatjuk azt, még mindig a Gecsemáné kerti jelenetre gondolva, hogy Jézus ezt a nagyon nehéz imádságát, emlékszünk, így kezdte: – Abbá, Atya, minden lehetséges neked. Számodra nincs csudálatos, amit nem tudnál megtenni. Te bármit csudálatosan megtehetsz. Most hadd mondjam így: van-e kegyelem, van-e lehetőség más megoldásra? De nem volt, mert vállalni kellett a csudás kegyelmet. Az Úr Jézus ezt elvégezte, és amikor mi imádkozunk őhozzá is vagy az ő nevében, akkor mi mindig tudhatjuk, hogy kihez imádkozunk, és kitől várjuk a szabadítást. Már nem az örök életünkre nézve, mert az megtörtént, hanem a földi életünk támadásos élethelyzeteiben.

A harmadik gondolat ezt kikristályosítja. Azért olyan jól esik a legnagyobb hívő embernek is azt olvasni, hogy ezt is imádkozta Dávid: „Kelj fel, oh Uram! Szállj vele szembe, terítsd le...” – olyan jó ezeket kimondani. Én, szerintem, sokkal hamarabb mondtam volna ezt, inkább a zsoltár elején elmondva, hogy mit csinálj, Uram, az ellenséggel, aztán majd elmondom, hogy ki is vagy te számomra. Én megfordítottam volna szívem szerint, szerintem, ezt a zsoltárt. De jobb ez így! Mert kiderül, hogy az igaz ember, az Úr igaz népe az annyira az Úrra figyel, hogy még az ellenségről is úgy beszél, hogy teljes mértékben az Úrra van bízva minden. El lehet mondani, hogy mi mit kérünk az ellenségre, és az Úr tudja, hogy mit tegyen.

Kiderül, hogy jaj az ellenségnek, hogyha az Úr ítél. Minden igazság egyszer kiderül. És minden gazság egyszer kiderül. De nagyon figyelni kell – itt a 13-14. és 15. versekről van már szó –, hogy nehogy elkeseredjünk, ha azt látjuk, hogy mi kérjük az Úr ítéletét (Terítsd le! vesszen el!), mert már azt is mondtuk, hogy: – Uram te megszabadítottál és megszabadítasz, szabadíts meg, de az ellenség meg vesszen el! De a 14. versből az derül ki, hogy látszólag ez nem történik meg azonnal, mert az ellenségnek nagyon is jól megy. Tele a hasuk, sőt a jövőjük is teljesen biztos, lesz mit hagyni a gyermekeikre.

Nem tűnik egyáltalán adventi bátorító üzenetnek. A jövő az ellenségnek nem tűnik, látszólag nem tűnik egyáltalán nehéznek. Sőt, éppen az ellenkezőjét látjuk. És mindezt éjjel, még mindig. És így fejeződik be a zsol-

tár mégis, hogy amikor meg felserken, akkor mit érez. Fontos tehát, hogy nehogy az Úr munkáját és szabadítását attól tegyük függővé, amikor ő már cselekszik is, amikor a láthatókra nézve is látjuk, hogy cselekszik az Úr.

Ez a zsoltár végig azt hirdette, hogy a zsoltáros maga, mint igaz ember és feddhetetlen, az Úr személye szempontjából. Az Úr maga is a saját maga személye szempontjából. És az Úr tette, szabadítása, végbemenetele is az Úr személye, szabadítása szempontjából. Akkor és úgy, ahogy ő akarja. Szabadulásért kiáltva, de várva az Úrra. Mert hogy is van a híres ige? Nem úgy van, hogy jó várni, pont. Hanem? „Jó várni és megadással lenni az Úr szabadításáig.” Mert aki ezt éli át, a 15. vers így szól: „Én igazságban nézem a te orcádat, megelégszem a te ábrázatoddal, midőn felserkenek.”

Kiderül tehát, hogy nem az van a zsoltáros bizalmában a jövőre nézve reménységében, és a jövő most lehet néhány perc vagy néhány óra is, mert éjjel van, de nem sokára reggel lesz, amikor felkelek, felserkenek, de lehet a jövő távolabbi is. Ezt a verset szokták magyarázni – hála az Úrnak –, szokták magyarázni a feltámadásra is, amikor eljön Jézus. De a lényeges, hogy a zsoltárosnak már nem az a kérdés, hogy mi fog történni, hogyan igazolja az Úr az ő szabadító tetteit, csudás tetteit, hanem az Úr orcája, az Úr szemei előtt tudja magát.

Ezzel kezdődött. Vizsgálj meg, Uram, a te orcád és a te szemeid előtt vagyok! A te orcád és a te szemeid nekem azt jelzik, hogy te olyan vagy, aki szárnyad árnyékában elrejtess és szemed fénye lehetek. De hát akkor nem marad semmi más tulajdonképpen a hívő számára meg a reménysége számára, nekem elég az, aki te vagy. Ez a fontos, hogy igazságban nézem a te orcádat. Mindegy, hogy mi történik az ellenséggel, mindegy, hogy mit csinál az ellenség, akár meg is ölhetnek engem. Ha megölnék, akkor látom a te orcádat minősítetten még jobban. A felserkenek, így kelek föl reggel, pedig nagyon nehéz volt az éjszaka, még kiáltottam is, de az Úrra figyelve, és a reggelt, a hajnalt most már ez jellemzi, hogy látom az Urat, tudom, hogy kivel vagyok.

De hogyha a feltámadásra értelmezzük, akkor tudjuk, hogy örökkévaló dicsőség. Hogyha Mózesnek megadta az Úr azt a kiváltságot, hogy láthatta az ő arcát abban az értelemben, ahogy Isten megengedte neki, mikor elment előtte az isteni dicsőség úgy hátulról (2Mózes 34), akkor nem kell csodálkozni, hogyha olvastuk nem is olyan régen az újszövetségi igeszakaszból, a János 1. levele 3. részéből: „Lássátok milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk! A világ azért nem ismer minket, mert nem ismerte meg Őt. Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlókká leszünk Ő hozzám; mert meg fogjuk őt látni, amint van.” A Jelenések könyve 22. rész 4. verse pedig ezt

mondja az örökkévalóság boldog állapota egyik részeként: „És látják az ő orcáját.”

A 17. Zsoltár ezeket az igazságokat is, mint reménységet, megszólaltatta. Ószövetség, de mivel le lett írva, számunkra Jézus Krisztusban még mélyebben, még valóságosabban kijelentés, bátorítás. A sasfióka a sasmadarat nézi, figyeli, fókuszál, mert ennek a sasmadárnak a szárnyai védelmében, árnyékában tudja magát. Erre a lelki látásra segítsen az Úr minket.

Imádkozzunk!

Mennyei Atyánk, te nagyon jól tudod, hogy ha magunkra vagy az ellenségekre tekintenénk, akkor úgy elkeseredhetnénk, de imádunk, hogy az istentisztelet is azért van számunkra itt Pasaréten is hétköznapi is, hogy így minősítetten is nagyon is rád tekintsünk. Imádunk, Urunk, téged, hogy a gyülekezet közösségében lehetünk a te jelenlétedben, nem csak egyedül, hanem együtt sokan. Köszönjük ezeket a drága ígéreteket, bátorítást: a te szemed fénye lehetünk, szárnyad árnyékában rejtőzhetünk. Tudod, Urunk, hogy amikor éppen jön a támadás vagy éppen nagyon nehéz akár éjjel is valami vagy valaki, akkor nem olyan könnyű mindezt hittel megragadnunk. De köszönjük, hogy te akkor is igazolod magad. Áldunk téged, hogy leíratad ezt a zsoltárt is. Köszönjük, hogy Dávid maga is a személyes életében hányszor megtapasztalta legnehezebb életkörülmények között is, hogy elég voltál te az ő számára. Köszönjük, Urunk, amit az utolsó versben olvashatunk. Köszönjük, hogy végső soron csakugyan te vagy a mi mindenünk. Bocsásd meg, kérünk, amikor esetleg a szabadítás végbemenetelétől tettük függővé a bizalmunkat, a reményünket. Szabadíts meg minden ilyen gondolattól! Hadd töltse be a szívünket a te személyed, a te jelenléted tudata! Ezt a gyermeki bizalmat add nekünk, kérünk.

Imádkozunk, Urunk, a beteg testvéreinkért, akik nagyon súlyos betegek, műtét előtt vagy után vannak. Segítsd őket, kérünk! Ők is hadd lásság tebenned azt az Urat, akinél elég a kegyelem.

Könyörülj meg a gyászolókon. Azon a családon is, akik ezen a napon voltak a temetőben. Hálásak vagyunk, hogy közöttük is szólhatott a te ígéd, a te vigasztalásodat a feltámadás reménységében is hadd érthessék meg.

És segíts nekünk, hogy az adventi időszak minden sürgető feladatai közepette is hadd tudjunk csendben lenni. Őszintén kiáltani is, ha kell, de élő reménységgel, bizalommal, Urunk.

Most a csendben elmondott imádságunkat is hallgasd meg, kérünk, Jézus érdeméért.

Ámen.

89. Zsoltár 1-7.

Genf, 1562.

Az Úr-nak ir-gal-mát ö-rök-ké
És hű-sé- ges vol- tát min-den-kor
é- nek- lem,
hir- de- tem, Mert mon-dom, hogy meg-áll
mind- ö- rök- ké ir- gal- ma, Me- lyet úgy
meg- é- pít, hogy meg-áll- jon min-den- ha,
És hogy mind az é- gig e- rő- sí-
ted, meg- tar- tod Te szent i- gaz-
sá- god és a te fo- ga- dá- sod.

2. — — —

3. Az egek hirdetik sok csudadolgodat, :/: A szent gyülekezet te igazságodat, Mert vajjon kicsoda volna ott fenn az égben, Ki nagy hatalommal hozzád hasonló legyen? Az erős angyalok seregében vagy-e, Ki e dicső Úrhoz hasonlatos lehetne?

4. Igen rettenetes e fölséges Isten, :/: Őtet féli minden a szent gyűlésekben. Ó, seregek Ura, minden enged tenéked, Te nagy erős Isten, vajjon ki érne véled? Tenálad lakozik a te nagy igazságod, Soha el nem múlik a te igaz mondásod!

5-6. — — —

7. Boldog a nép, amely tenéked örvendez, :/: Minden dolgát, Uram, ez viszi jó véghez. Fényes orcád előtt ezek járnak merészen, És a te nevedben örvendeznek szüntelen, Mert nagy dicsőségre őket felmagasztalod, És jótéteményed rajtuk megsaporítod.